

БУДИЛНИК ВЕЧНОСТИ
Луци Маравал Орловић

Уредник
Зоран Колунџија

Рецензенти
Миљана Алексић
Михајло Орловић

Луци Маравал Орловић

БУДИЛНИК ВЕЧНОСТИ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

*Чувајте ме, ја сам
Ваш најбољи пријатељ.*

ЖИВОТ

*Посвећујем ову књигу
свима који улажу најор
како би зашћићили живоћ
у свим њећовим облицима.*

– Устај Жером, време је. Децо, будите се!
Нежни мамин глас се памучно увлачи у
моје уши.

„Зашто је тако тешко отворити очи јутрос?
Али шта се дешава да нас мама буди у ране
сате? А да, то је дан излета! Какво је вре-
ме? Неколико остатака ноћи на прозору говоре
да је још рано. Небо изгледа чисто. Биће леп
дан.“

У кухињи уобичајена бука.

Мама спрема свакоме малу ужину, али ће
прави доручак купити успут у некој сеоској ка-
фани. Бака је већ у купатилу. Не треба губити
време, тата воли кренути у заказани час. На
улазу се нашло свих четворо деце: Жером је
најстарији, има четрнаест година, затим Алан
дванаест, Соланж десет и Силвија осам годи-
на. Код аута су се нашли сви тачно на време.
Настало је намештање јастука, покривача, и
уз мало гужве, свако се удобно сместио.

– Није заборављена бака?

На путу влада одлично расположење. Знамо да ће дан бити диван. Наш отац је прави мађионичар живота. Успева да нас својом маштом и својом вољом учини срећним и да сваки догађај у нашем животу буде један успешан тренутак. Мама воли природу и нас жели видети у природи. Она зна да су такви дани добри за наш развој и да нам се, уз нашег оца, не може ништа лоше десити. Она је весела и опуштена.

Након пола часа вожње, све су главе кло-нуле, а и бака је заспала.

ПОРОДИЦА ЈЕ У ПИРИНЕЈИМА

У неколико година открили смо шеталишта у планинама. Та одмарања у природи су део наших најлепших успомена из детињства. За нас, децу из града, откриће природе је изазивало дивљење. Данас ћемо посетити долину Осо, смештену на 1400 метара висине, недалеко од малог језера на чијој обали се налази једна дивна кафана. Овде ће нас сачекати бака док се не вратимо. Њена фотеља је смештена близу кола. Она ће се одмарати и писати разгледнице. Тако јој неће бити досадно да нас пар сати чека. Иначе бака јако воли природу и планине.

Пењање почиње. Тата је на челу. За њим су се поредала деца од најмањег до највећег. Мама је на крају поворке. Она на леђима има торбу, коју лично хоће да носи и коју је спремила са пуно пажње. У њој се налази све што је потребно и ништа није сувишно. Тата пази на све што би могло бити ризично по било кога од нас. Пењање је изискивало замор подједнако за све нас, како за старије тако

и за најмлађе, да би сви могли осетити задовољство и смисао учињених напора. Силвија прати у стопу кораке свога оца. У мало тежим пролазима, или кад осети умор, ту је велика татина рука, а и рамена, са којих још више може да ужива гледајући пределе.

Пењемо се тихо. Тако учимо да посматрамо и чујемо природу, осетимо лепоту облака, долина малих облачака, пуних претње на плавом небу, препознавати и обожавати биљке, цвеће...

Пењемо се два сата. Долине изгледају дубоке, зеленило и цвеће нестају и полако уступају место камењу. Врућина је и одмори су добро дошли. Мало воде и сухог воћа, свакога поткрепљује, а и мамина торба тако постаје све лакша. Косина је сада још стрмија. Морамо пазити на сваки корак. Ходамо стално у реду и тишини; научили смо волети ту величанствену тишину. Сад се виде само врхови и сунце. Одједном, гласић мале Силвије прекиде тишину:

– Шта је ово тата?

Она држи у својој руци овећи камен. Сви прилазимо. На камену се јасно оцртава морска шкољка, као да је урезана. Цртеж је врло

јасан и изгледа нетакнут. Може се поверовати да је урезан у камен.

– То је један фосил – каже тата. Настаје бујица питања...

– Станимо на час!

Једна дивна лекција из археологије почиње. Свако је заинтересован, али за Жерома, којег је археологија већ привлачила, то је било једно ново откриће. Он сада осећа и разуме страст свих истраживача.

– Али, ако смо нашли један окамењени фосил, онда их има још.

– Стварно, свако ће наћи свог или своје фосиле. Какве дивне успомене за чување!

– Пошто вас то толико интересује, ићи ћемо да посетимо музеје Региона – закључује Роберт.

То ће се и десити ускоро. Пењање сад више неће бити тако дуго. Убрзо ћемо се наћи у подножју задњег врха, неприступачног за нас. Одмарамо се последњи пут. Дивимо се пределима и почињемо силазак низ падину. Тата носи Силвију, Соланж даје руку мами, али кад су угледали кола, свако је „пронашао“ своје ноге. Бака не може саслушати све одједном.

Пикник је добро дошао, као и свеже пиће из кафане. Враћамо се.

Тај дан ће за Жерома бити много више него једна лепа успомена из детињства: он је већ тада знао да ће постати археолог.

ГОДИНЕ СУ ПРОШЛЕ

Жером је славио свој тридесети рођендан и уједно пет година дипломе археолога. Он је срећан. Постао је страствени археолог, његове публикације и конференције су тражене; његово време је драгоценост. Он не познаје досаду. Често је на депласману. Волео би да посвети више времена за своје личне радове. Да је Мирела хтела, он би је и оженио, али она је одабрала једну другу судбину; од тог дана је више никад није видео нити чуо нешто о њој. А зашто и би? Продужавати непријатности и муке, ако њихова срећа није заједничка. Наћи другу жену? Не! Мирела је била жена његових снова. Волео ју је. Његова фамилија и неколико добрих пријатеља су ту кад се осећа сам. Често вечера код родитеља, срећних да га приме. Сада његово време пролази нарочито у посетама и састанцима. Његов отац воли бити ту у току његовог напредовања у послу. Често су се и Алан, Соланж и Силвија придруживали тим заједничким вечерама.

Остварење његовог великог плана се приближава; отићи у Египат... Он зна и тачно на које место. Трагови далеке цивилизације су пронађени у тој области. Он хоће да настави археолошка истраживања у том напуштеном пределу.

ЖЕРОМ ЈЕ У ЕГИПТУ

Дочек је био топао. Центар за студије дао му је на располагање библиотеку и лабораторију. Време му пролази у посетама и сусретима са археолозима. Његово познавање енглеског и арапског језика, учинило је да није имао уопште проблема са комуницирањем. У слободно време воли да обилази старинарнице, не само оне које су биле боље ситуиране, где ствари, понекад неаутентичне, достижу високе цене, него и оне у малим улицама, где скромни излози могу дати лепа изненађења. Ведрог ума, образован и разговоран, изазивао је симпатије. Више је волео да разговара са старијима. Интересује га њихово искуство. Већ осећа да ће, и кад напусти Египат, један део његовог срца остати тамо.

Већ је прошло шест месеци од његовог доласка. Жером је на терену. Прикључио се једној екипи археолога, заузетих важним ископинама. Та екипа га је разочарала. По његовом мишљењу, радови на ископинама су слабо започети и организација није добра. Одговорни

је сигуран у себе и не слуша никога. Резултат: екипа није превише одушевљена ни кооперативна. Срећом, ово је за њега само пролазни боравак, он има визију у будућности. Његова амбиција је да започне сопствене радове на једном напуштеном радилишту у истој области и створи своју личну екипу што је одавно и била његова жеља. Већ је контактирао две особе које би желео да има у својој екипи: Филип, његов ранији колега, као асистент, и Патрик, као шеф екипе.

Као што је он и предосећао, ископавања нису напредовала брзо, дани су монотони. Увече је често одлазио да обилази оближња села. У једном од тих села већ је створио интересантна познанства и његова посета је увек добро дошла. Једне вечери док је тумарао улицама, пажњу му је привукао један излог старинарнице; иако наизглед сиромашан, многи изложени предмети субили мање–више интересантни. Он улази. Просторија је мала и прилично мрачна. Сва четири зида су прекривена пуним сталажама. Омар, власник га одмах прими. Представио се и настави:

– Да сам вас раније срео не бих вас могао заборавити. Радије бих рекао да вас је

наш археолошки крај довео к нама, зар не?

Жером је ценио Омарову префињеност.

– Да, ја сам стварно археолог!

– У том случају мислим да ћемо се ми опет видети. Дозволите ми да вам представим ове предмете. Ниједан није без значаја за мене.

Док су обилазили полице, један чудан предмет у позадини скренуо је пажњу Жерома.

„Сигурно тај предмет, наизглед безначајан, и не заслужује боље место“, мислио је. Али, баш тај изглед је привукао његову антижељу. Ради се о једној црној кугли са неравном површином за коју се не можерећи од којег је материјала направљена.

„Шта то може бити“, питао се он.

„Зашто је она овде, од куда долази?“

– Тај предмет је већ био овде кад сам ја дошао – каже Омар.

– Нико на њега не скреће пажњу. Шта да радим са њим? Не смета ми што он заузима место, али пошто изгледа да вас интересује, дозволите да вам га поклоним.

Жером се замисли: Тај предмет није обичан, тежи је него што то његов изглед показује.

– Хтео бих да га одмах прегледам, али позив на чај се не одбија.

– Ја сам, такође, пуно путовао, не само у Египту него и у разним земљама Европе – прича Омар. – Шта вам, уосталом објашњава тако различита порекла предмета изложених и зашто сам им ја тако привржен? Ваше познавање нашег језика је изванредно за једног странца који га, претпостављам, не употребљава редовно.

– Од најраније младости, археологија ме је привлачила, посебно Египат. Научити ваш језик изгледало ми је неопходно. Како комуницирати са једним народом и разумети његову прошлост без познавања језика? Омар је климнуо главом у знак одобравања.

– Колико сам пута за време путовања лично зажалио што се нисам могао споразумевати са људима на њиховом језику или читати нека дела.

Дружење са Омаром је било врло пријатно. Као и увек за време таквих састанака Жером заборавља своје обавезе: у овом случају тај чудновати предмет. Обећао је Омару да ће опет доћи.

Одмах по повратку у своју собу поставио је себи питање: Где ставити куглу? Угледао је